

**SUPER
HEROIS**

de **ROBERTO SANTIAGO**

LES PRINCESES REBEL·LES

EL MISTERI DEL PALAU INVISIBLE

Estrella Polar

Escrit amb Patricia García-Rojo
Il·lustrat per Lourdes Navarro

LES PRINCESSES REBELLES

EL MISTERI DEL PALAU INVISIBLE

ROBERTO SANTIAGO
i PATRICIA GARCÍA-ROJO

Il·lustrat per Lourdes Navarro

Estrella Polar

Estrella Polar

Titul original: *Las Princesas Rebeldes. El misterio del palacio invisible*

© del text: Roberto Santiago, 2022

© de les il·lustracions: Lourdes Navarro, 2022

© de la traducció: Núria Artigas i Bellsollell, 2022

© Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: abril del 2022

ISBN: 978-84-1389-207-8

Dipòsit legal: B. 4.617-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Em dic Alma.

Alma Florència Ifigènia Tatiana Rosalinda de Roca-Vientos.
Tinc onze anys i soc la princesa hereva del tron d'Espanya.
Però això no és el més important ara.

El més important és que estic a punt d'escapolir-me del casament reial més impressionant de la història.

La princesa Qamra de Jordània recorre la catifa blanca per trobar-se amb el príncep Saif dels Emirats Àrabs Units.

Em miro la meva amiga Mundi, que va vestida molt elegant, amb un caftà impressionant de color verd i un vel semi-transparent.

—Cobreix-me —li dic.

La Mundi fa que sí amb el cap.

Sé que farà tots els possibles per protegir-me.

Em donarà tot el temps que pugui.

S'inventarà el que faci falta:

Una rebesàvia perduda al desert.

Un visir enamorat d'un camell.

N'és ben capaç.

M'esmunyo entre els convidats.

La reialesa mundial al complet és en aquest enorme saló de cúpules daurades i ple de miralls.

Els nuvis són el centre d'atenció, ningú no s'adona de la meua fugida.

Un guàrdia amb turbant em mira amb aire greu. Sense aturar-me, somric, com si tingués una urgència per anar al lavabo, i li passo pel costat.

La simitarra que duu al cinturó li llueix imponent.

Travesso el saló.

Passo per sobre de les catifes de pètals de roses de camí cap al lavabo.

Les fonts canten des del pati que hi ha al costat.

Un paó em passa pel davant.

Recorro el laberint de passadissos.

Somric als cambrers que vigilen els jardins.

I als músics que afinen els instruments en un corredor.

«Soc una simple princesa reial que va al bany innocentment», els dic amb el meu somriure.

I s'ho creuen perquè precisament cap allà és cap on vaig.

Però no vaig a qualsevol bany.

Vaig a un en concret.

Al bany de l'ala nord.

Només aquell em pot servir per al meu propòsit.

Hi entro a tota velocitat sense que ningú no em vegi.

Comprovo que tots els cubicles estiguin buits mirant per sota de les portes.

Entro en un.

M'enfilo sobre el vàter.

Trec la reixeta que hi ha a la vora del sostre.

Llisco cap a l'interior del respirall.

El cinturó se'm clava mentre m'arrossego.

Però he de seguir.

M'he d'afanyar.

Penso en el que diria la Patrizia de Mònaco si em veiés: «Estàs segura del que fas?».

Penso en el que em diria l'Ion de Romania: «Jo hauria anat més ràpid».

Penso en el que diria la Bella de Jordània: «Confiem en tu».

Penso en el que diria la Britt de Suècia: «No, no ho aconseguiràs».

I per fi acabo pensant en l'Ewan d'Escòcia i se'm fa un nus a l'estómac.

L'Ewan...

Però, no!

M'he de concentrar. He de seguir.

Una llum d'un to blavós m'indica que estic arribant al lloc indicat.

Trec el cap per l'esclotxa més propera i ho veig. És la meva destinació.

He arribat a la cambra secreta.

Surto del conducte de ventilació i em dirigeixo amb pas decidit cap a la vitrina.

La llum blava surt projectada des de sota del vidre.

L'aparto, aguantant la respiració.

El deixo a terra.

Allà hi ha la joia més preuada de tot l'Orient: la tiara d'Almas, una diadema de diamants que està valorada en cent milions de dòlars.

La peça més valuosa de la dot dels reis Aziz i Moor de Jordània.

La joia que brilla més que els estels en les nits del desert.

La misteriosa tiara de la qual parla la llegenda.

Tanco i obro els punys tres vegades perquè els dits em deixin de tremolar.

—Au, va —m'ánimo.

Estiro les mans i, finalment, agafo la tiara.

Els vuitanta-tres diamants llueixen reflectint la seva brillantor a les parets de la cambra secreta.

Amb compte, em guardo la joia a la bosseta del cinturó.

Un sospir enorme se m'escapa del pit.
M'acabo de convertir en una lladregota?
Què coi estic fent?!
Tant de bo ho sabés.
M'intento tranquil·litzar.
Aquesta era la part més senzilla.
Ara queda la més difícil.
El moment de la veritat.
Em giro per tornar a entrar al conducte de ventilació.
Ho he d'aconseguir.
Miro l'obertura que em queda sobre el cap.
Estiro les mans i agafo impuls.
Només una empenteta i hauré pogut escapar de la cambra secreta.
Però, de cop... sonen totes les alarmes!
Una llum groga molt intensa se m'encén sota els peus.
I una dotzena de guàrdies entren a tota velocitat amb les simitarres desenfundades.
Soc el seu objectiu.
Em quedo paralitzada.
A dins del cap em sona la veu d'en Loquo, el youtuber més famós del planeta, anunciant els titulars:
«L'Alma, la princesa hereva del tron d'Espanya, convertida en una lladregota!».

«L'Alma, la defensora de les causes ecologistes, roba una joia mil·lenària!».

«L'Alma, la superheroïna, enxampada in fraganti».

Aquest últim és el que penso jo.